

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobkyně: **L. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2005, č. j. P – 1726/2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. prosince 2007, č. j. 7 Ca 43/2007 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Opožděně podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen stěžovatelka) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2005. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovatelce poskytnuta jednorázová peněžní částka podle ustanovení § 4 odst. 2 písm.b) zákona č. 203/2005 Sb. za zranění jejího bratra M. W., které jmenovaný utrpěl dne 21. 8. 1968. Konkrétní důvody kasační stížnosti stěžovatelka neuvedla, plnou moc advokátu, který by ji zastupoval v řízení, nepřipojila.

Z přípisu Úřadu městské části Městská část Praha 1, Odboru matrik ze dne 4. 4. 2008 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka dne 7. 2. 2008 zemřela. Ze zprávy notáře JUDr. Karla Waverky pověřeného jako soudního komisaře k provedení úkonů v dědickém řízení po zemřelé ze dne 10. 7. 2008 Nejvyšší správní soud zjistil, že toto řízení bude zastaveno podle ust. § 175 h) odst. 2 o. s. ř. pro nedostatek majetku.

Po zvážení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky řízení o kasační stížnosti nejsou splněny. Stěžovatelka v daném případě zemřela, a tudíž ztratila způsobilost být účastníkem řízení dříve, než bylo řízení o její kasační stížnosti pravomocně skončeno. Bylo tedy třeba posoudit, zda povaha věci umožňuje pokračovat v řízení a zda existují procesní nástupci zemřelé stěžovatelky.

Podle ustanovení § 107 odst. 2 o. s. ř. jsou procesními nástupci, nestanoví-li zákon jinak, dědicové, popřípadě ti z nich, kteří podle výsledku dědického řízení převzali právo nebo povinnost, o něž v řízení jde.

Podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 203/2005 Sb. včas uplatněný nárok, o němž nebylo rozhodnuto nebo pokud jednorázová peněžitá částka nebyla vyplacena, přechází v případě úmrtí oprávněné osoby na její dědice.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu sice samotná povaha věci nebrání pokračování v řízení, neboť zákona č. 203/2005 Sb. sám definuje případy hmotně právního nástupnictví, v daném případě však k žádnému přechodu hmotných práv na dědice nedošlo. Správním rozhodnutím nebyl stěžovatelce žádný nárok přiznán, toto rozhodnutí nabylo právní moci a žaloba proti tomuto rozhodnutí byla napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze zamítnuta. Není zde tedy ve svém důsledku žádné právo, které by mohl některý z dědiců v dědickém řízení převzít a stát se tak ve smyslu ust. § 107 odst. 2 o. s. ř. procesním nástupcem zemřelé stěžovatelky. Z tohoto hlediska má pak skutečnost, že v samotném dědickém řízení jsou dány podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 175 h) odst. 2 o. s. ř., a není tedy vymezen ani okruh dědiců, kteří dědictví neodmítli, jen podružný význam.

Ztráta způsobilosti stěžovatelky být účastníkem řízení bez procesního nástupnictví představuje nedostatek podmínek řízení, který nelze odstranit. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu